"Нехай не жде, нехай не жде,
Годі сподіваться,
Щоб, як голуб з голубкою,
Так поцілуваться!"
Не така була розмова,
Не так розмовляла,
Як колись мені клялася,
Як колись казала,
Що кохає мене дуже,
Душі не жалівши;
Що не треба їй нічого,
Мене полюбивши.
Тепер не те, тепер друге
Мені вже співає,
Вже не скаже: "Ти мій милий!"
Мене проклинає.
Що ж се таке? Чого сталось?
Худоба да гроші
Усе роблять на сім світі,
З ними всі хороші.
Проклала мене навіки
Моя злая доля,
Немила мені на світі
Козацькая воля,
Ота, що колись бувала,
Де пісень співали,
Усяких, якую хто знав,
Про все й розмовляли,
Під куренем кашу ївши,
Під чуб да в жупанах,
А все знали, що діється
Аж по Забалканах.
Прийми мене, сира земле!
Жить не хочу більше,
Літа мої пройшли марно,

І дедальше — гірше.
От як горе крушиться:
На білому на сім світі
Не знаєш де діться.
Кинешся, де гарно, тихо, —
Буйний вітер віє.
А без сонця да на вітрі,
Одежі не мавши,
В три погибелі зогнешся,
Долю проклинавши.